Incursiune în diaspora cu Gabriel Nacu

(Daniela Caraman Fotea, 15 august 2006)

Este instrumentist – chitară, bas –, creator din lumea rock-ului, unul dintre puținii reprezentanți ai acestei culturi ce figurează și în „Lexiconul compozitorilor și muzicologilor români”, al maestrului Viorel Cosma.

Legat de istoria rock încă din 1976, s-a alăturat unor formații de legendă – Harap Alb, Iris, Domino, Roșu și Negru, Voltaj, Compact, Sistem, Riff. Superb și profesionist traseu! Are ce povesti **Gabriel Nacu**. Și chiar a făcut-o! Momente inedite din zbuciumata derulare rock din vremurile de restriște (și) pentru gen, sunt recuperate și prin amintirile lui, în volumul tînărului teleast Doru Ionescu, intitulat „Timpul chitarelor”... Da, a fost și în România un timp al chitarelor electrice, substanțial, spectaculos. Cîtorva generații, muzica rock le-a dezvăluit sensurile vieții.

În 1991, Gabriel Nacu pleacă în lume, pe urmele Beatles, urmînd pasiunea tatălui său pentru mai marii pop rock-ului. Se stabilește în Marea Britanie. La revenirea de acum cîțiva ani în țară, am întîlnit un om echilibrat, cu veselie contagioasă, umor, seninătate. Și cred eu, este o excepție. Pentru că artiștii care au ales alt meridian se confruntă cu 2 identități: cea legată de activitatea practică necesară existenței, în alăturare cu personalitatea artistică aparținînd imaginarului, eliberării în creație și care nu poate suporta strînsori. Imposibilitatea de a le menține pe amîndouă duce la derapaje. Avem exemple. Nu este cazul lui Gabriel. Și-a construit în armonie o familie – există și un Gabriel Nacu junior, este informatician, dar a continuat și activitatea muzicală la Londra, avînd privilegiul de a intra în direct cu rock-ul britanic; această muzică „respiră” acolo în mii de cluburi, fiind accesibilă oricui o dorește. Imi spunea Gabriel: pe strada mea sunt 10 pub-uri. În 5 se cîntă rock; într-unul din ele am dat peste... Gary Moore!! Există apoi școli de rock, la Royal College of Music din Londra se poate studia rock, jazz rock, punk, absolut orice dorești (tehnică și stil). Marii instrumentiști fac demonstrații pe viu.

Gabriel a studiat, a ascultat enorm dar nu s-a „contaminat”; a fost session musician în studiouri din Londra; a colaborat cu grupul Caligula, pentru turnee dar și-a păstrat limbajul muzical propriu. Am ascultat discul lui **I still believe**, există și pe internet; la Crăciun va fi terminat cel de al doilea. Și **Gabriel Nacu** este, cred eu, unul dintre acei muzicieni de valoare care lucrează cu timpul, nu cu momentul. Nu întîmplător, una din primele lui piese – **Lasă-ți lumea**, înregistrată la Radio cu Harap Alb, era scrisă pe versuri de Eminescu. Acum crede în maniera de exprimare prioritar instrumentală, respectă melodia, ține „piept” excesului de electronizare, scrie o muzică incisivă, concisă, ce coagulează dorința comunicării. Îl apreciez, așa cum o face și publicul său britanic. Nu-i uit pe cei care își păstrează demnitatea și spiritul național.